

PREDICĂ LA DUMINICA A XXVIII-A DUPA RUSALII

Cina împăratului



„...Și a trimis la ceasul cinei pe sluga Sa ca sa spună celor chemați: Veniți, că iată, toate sunt gata!” (Luca XIV, 17)

Frați creștini,

Mare de tot a fost negliobia oamenilor din pilda Evangheliei de astăzi. Am auzit că un om a făcut cină mare, a pregătit un ospăț bogat și strălucit și a poftit lume multă ca să vină să mănânce la el. La o masă așa bogată ar fi trebuit ca cei chemați să alerge într-un suflet ca să guste din bunătățile pregătite. Dar ce vedem?

Cei poftiți, în loc să se grăbească, nici n-au vrut să audă, căci unii s-au dus la holdele lor, alții la afacerile lor, iar alții s-au încurcat în poftele păcatelor trupești. Această cină de care vorbește Sfânta Evanghelie de astăzi este masa cea bogată în hrană duhovnicească, din Sfânta Biserică.

Omul care a făcut cina este Dumnezeu – Tatăl. Cina Lui mai înseamnă Împărăția lui Dumnezeu, împărăția dumnezeiască în biserica creștină, aici pe pământ și în ceruri. Pilda aceasta s-a împlinit în toate timpurile cu unii oameni, căci Dumnezeu a chemat, prin slugile Sale, să vină lumea să se hrănească din masa Lui cea bogată și bine pregătită în sfânta Lui casă, în biserică.

Dar, cei mai mulți n-au vrut să vină. Unii nerecunoscători, răzvrătiți ca și iudeii, s-au dedat plăcerilor trupești, s-au împietrit la inimă, și-au astupat urechile, respingând chemarea, lumina și credința ca și cei dintâi chemați. I-au orbit mândria și lăcomia, adică grija de bogății și desfrânarea, adică desfătările lumești. Și astfel, n-au voit să asculte glasul trimișilor Domnului, să vină să mănânce din ospățul mântuitor, spre folosul sufletului și al trupului.

Să ne silim a înțelege Sfânta Evanghelie de astăzi, iar noi niciodată să nu căutăm scuze, care mai de care mai neîntemeiate, și să venim mereu la ospățul cel dumnezeiesc din casa Domnului, din Sfânta Biserică. Acum, să vedem în ce împrejurare a spus Domnul aceasta pildă.

Pe la începutul lunii decembrie din anul al treilea al propovăduirii Sale, Mântuitorul se ducea la Ierusalim pentru sărbătoarea Înnoirilor și, pe cale fiind, una dintre căpeteniile fariseilor L-a invitat la masă. Mântuitorul a primit și, intrând în casa fariseului, a stat la masă. Aici, după obiceiul Său, folosindu-se de acest prilej pentru a învăța pe cei de la masă, El le-a vorbit de binefacerile către cei săraci și le zise că aceia care hrănesc pe cei lipsiți vor fi săturați de Dumnezeu în cer.

La aceste cuvinte unul din cei de față a zis: **„Fericit este cel ce va cina întru Împărăția lui Dumnezeu.”**

Mântuitorul, răspunzând acestuia și tuturor celor care-L ascultau, le-a arătat prin pilda aceasta că toți pot lua parte la această cină din Împărăția cerului, dar că cea mai mare parte a lumii nu va cina în cer, pentru că alege mai mult bunurile din lumea aceasta trecătoare, uitând de ospățul ceresc.

Toți oamenii sunt chemați la cină, căci Dumnezeu vrea ca toți să se mântuiască și să ajungă la cunoștința adevărului. Dărnicia fără de margini a lui Dumnezeu este mare prin belșugul bucatelor ce se servesc aici pe pământ. Casa lui Dumnezeu este Sfânta Biserică; bucatele care se servesc la masa Lui sunt Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos care se dau prin Sfânta Împărtășanie, aceasta fiind adevărata Cină de mare taină pe pământ.

Hrana și băutura de la masa Domnului mai este și Cuvântul lui Dumnezeu din Sfânta Evanghelie. Predicile și învățăturile sunt o adevărata hrană duhovnicească. Cântările cele sfinte, imnurile religioase cu melodiile lor dulci și mângâietoare sunt cu adevărat o băutură răcoritoare ce veselește mintea, sufletul și inima.

Toate Sfintele Taine sunt de mare folos omului aici pe pământ, dar, în chip deosebit, este Sfânta Liturghie, pentru că prin aceasta căpătăm cele mai mari binefaceri și dobândim nenumărate foloase de la Dumnezeu, în Sfânta Biserică. Sfinții părinți ne asigură că, atunci când ascultăm cu credință o Sfântă Liturghie, cu frică și cu smerenie, ne așezăm la masă cu

Sfânta Treime, cu Maica Domnului, cu Sfinții Arhangheli și cu cetele îngerilor, ale apostolilor și ale sfinților părinți.

În timpul Sfintei Liturghii, Iisus moare în chip tainic, dându-și viața pentru noi și oferă Tatălui ceresc Sângele Său pentru mântuirea noastră, a celor care ne aflăm de față și care sunt pomeniți la Sfânta Proskomidie. În timpul Sfintei Liturghii se petrec minuni mari. În chip nevăzut, mulți creștini care-și plâng păcatele, după spovedanie, au fericirea ca acestea să fie stropite cu Sângele Domnului Hristos și curățite de petele păcatului. Sfinții îngeri, în chip nevăzut, împart acestora daruri binefăcătoare.

Când luăm parte la Sfânta Liturghie, diavolul este ținut departe de noi, iar noi ajungem cu totul duhovnicești, putând oferi și noi jertfă sfântă de laudă pentru alții. Prin participarea la Sfânta Liturghie, aducem cea mai plăcută închinăciune Sfintei Treimi, lui Dumnezeu. Cinstim Patimile Domnului și culegem roadele, cinstim pe Maica Domnului și ne bucurăm împreună cu ea de darurile Fiului său.

Luând parte la Sfânta Liturghie înseamnă a face cea mai mare și frumoasă faptă. Este un act de credință suprem care ne asigură o mare răsplată. Sunt nenumărate darurile pe care le primim de la Cina cea de Taină, de la masa cea bogată la care suntem invitați prin Sfânta Evanghelie de astăzi. Ca să putem privi cu ochii cei duhovnicești la marea milostivire și la dragostea Fiului lui Dumnezeu, ascultați o istorioară, cu un frumos și adânc înțeles.

Un mare împărat, pe vremuri, avea o provincie îndepărtată, iar oamenii din acele ținuturi au început să se răzvrătească împotriva împăratului. Unii îl înjurau pe față iar alții atît se înrăiseră și se lepădaseră de el încât ajunseseră să spună că, dacă l-ar prinde, l-ar omorî. Toate hulele și necinstirile ajunseseră la urechile împăratului.

El adună toți sfetnicii săi în divan și începu să se sfătuiască cu ei, cerându-le părerea și întrebându-i ce să facă ca să liniștească pe cei răzvrățiți. Mai marele oștirii îi zise:

- Dă-mi oaste, împărate, și mă voi duce să aduc pe cei răzvrățiți la tine ca să-i pedepsești aspru. Împăratul însă clătină din cap și nu aprobă. Se sculă atunci un altul și zise:

- Voi da o poruncă aspră, ca acela care va nesocoti numele tău să plătească cu capul.

Altul zise:

- Aceluia care nu se supune să i se ia averea, împărate! Împăratul clătină din nou din cap și zise:

- La ce mi-ar folosi să am o ceată, un popor de sclavi care tremură, dar care pândește mereu prilejul ca să scape de mine și să mă omoare?

Sfetnicii toți amuțiră. Dar iată că unicul fecior al împăratului, prințul moștenitor, se plecă înaintea tatălui său și-i zise:

- Tată, lasă-mă pe mine să mă duc la ei și-i voi face să fie ascultători, întorcându-i la tine.

Împăratul mirat îl întrebă:

- Și cum ai vrea tu, fiule, să procedezi ca să-i faci ascultători? Prințul grăi:

- Tată, eu le voi povesti de dragostea ta cea mare, de mila și de bunătatea ta, de toate câte le-ai dat, câte le dai și câte mai vrei să le dai și nu voi înceta, tată, cu iubirea mea pentru ei până când nu-i voi scoate din rătăcire, până ce flacăra dragostei nu se va aprinde din nou în sufletele lor reci.

Atunci împăratul privi cu lacrimi îndelung și cu duioșie în ochii copilului, iubitului său fiu, și zise:

- Da, mergi fiul meu, și poartă grijă de cei căzuți căci numai dragostea ta îi va putea izbăvi; numai mila și dragostea ta îi vor aduce la adevărul cunoștinței.

Și s-a dus departe fiul în țara răzvrătită și nu știa de odihnă, ci zi și noapte căuta pe cei pierduți și rătăciți ca să-i întoarcă la tatăl său.

Dar, pînă la urmă, prețul plătit a fost foarte scump, căci a trebuit să-și dea viața pentru el. Dar în felul acesta, însă, biruința a fost mai strălucită. Acum, ce va face tatăl acelor nelegiuți și nerecunoscători din pricina cărora a fost jefit Fiul său? Cu ce pedepse va trebui să pedepsească pe aceia pentru care și-a dat fiul, iar ei i-au disprețuit jerfa dragostei și l-au omorât?

Din această istorioară, oricine a putut bănui că aici e vorba de Tatăl ceresc, Împăratul Slavei și de Fiul Său care a luat asupra Sa toate neputințele noastre și, plin de dragoste și milă, a venit la noi, răzvrățiții, înrăiții și păcătoșii ca să ne aducă la Tatăl. Dragostea Fiului lui Dumnezeu este fără margini, căci lumea răzvrătită și răutăcioasă L-a omorât, răstignindu-L pe Cruce. El însă nu se depărtează de noi, nu ne-a lepădat, ci își arată aceeași dragoste mereu, până la sfârșitul veacurilor.

Ați auzit de câte daruri ne învrednicește, prin Taina Sfintei Împărtășanii, atunci când El este prezent în fiecare duminică și sărbătoare la Sfânta Liturghie. De aceea, cei care nu vin duminica la biserică, la Sfânta Liturghie, sunt considerați nesupuși, neascultători, disprețuitori ai Jertfei și se lipsesc de toate acele daruri binecuvântate și, astfel, viața lor este în pericol.

Trăirea acestor oameni va fi numai în întuneric, în necazuri și supărări și se vor lipsi de tot binele sufletesc și trupesc. Acelora care nu iau parte la Sfânta Liturghie nu le sunt permise nici celelalte slujbe și rugăciuni pe care le fac, fie în biserică, fie acasă.

La începutul creștinismului, creștini care îndrăzneau să lipsească duminica de la slujbă, erau dați afară din biserică sau puși la canon aspru, ca să fie iarăși primiți. De la această

nepăsare și lipsă de respect față de chemarea lui Dumnezeu, mari nenorociri se abat peste capul oamenilor, chiar aici în lumea aceasta.

Iată de ce multora nu le merge bine, n-au spor în casă, n-au căsătorie fericită, iar alții chiar nu ajung la căsătorie și astfel ruinează familia, iar ei se distrug sufletește și trupește văzând cu ochii. De aceea și bolile încolțesc, căci Dumnezeu se depărtează de ei. Prin urmare, trebuie să ne înfricoșăm și mai mult și să înțelegem că astfel de suflete, care nesocotesc chemarea la cină, atunci când vor trece în viața cea de dincolo, cu siguranță nu vor gusta din fericirea veșnică, din masa veșniciei, din frumusețea Domnului și din toate bunătățile cele cerești.

Căci ați auzit pe stăpânul acelei case, care a făcut cina, cum a zis: **„Nici unul din bărbații aceia care au fost chemați nu va gusta din cina mea”**. De aceea este greu pentru cei ce mor neîmpărtășiți și nu-și asigură mântuirea, mai ales cei care cheamă preotul pe patul morții, fiindcă aceștia pleacă fără merinde în veșnicie. Cei care nu respectă ziua Domnului și nu vin la biserică dau dovadă că sunt niște răzvrățiți împotriva lui Dumnezeu. Aceștia vor avea parte de mari pedepse, și în lumea aceasta, dar mai ales în cea viitoare.

Trebuie să ținem seama că, așa cum reiese din Sfânta Evanghelie de astăzi, venirea la cina Domnului este obligatorie, căci vedem cum spune Domnul despre cei ce n-au venit, că nu vor gusta din cina cea cerească. Iată de ce diavolul se luptă pe toate căile posibile ca să-l împiedice pe om să nu mai ajungă la cina Domnului, așa cum de altfel vedem și în minunata pildă din Evanghelia de astăzi.

De ce, oare, credeți că s-a mâniat stăpânul pe cei poftiți? Oare, pentru că s-au dus să-și vândă ogorul sau să-și încerce boii, ori pentru că s-au însurat? Nu pentru aceasta s-a mâniat stăpânul, ci pentru faptul că s-au dus tocmai în ziua când trebuia să vină la cină. Atunci s-au găsit să-și facă treburile pământești, când trebuia să se îngrijească de cele cerești, sufletești.

Tot așa, vrednici de osândit sunt acei creștini care, din pricina grijilor pentru hrană și îmbrăcăminte, nu au niciodată timp pentru suflet. Din constatările noastre, ca părinți ai bisericii, observăm că cei mai mulți creștini nu se spovedesc și nu se împărtășesc câte 4-5 ani la rând. Întrebați fiind, de ce așa rar, aceștia răspund că n-au avut timp.

Acești creștini nu spun că n-au avut credință sau că s-au îndoit de foloasele și puterea Sfintelor Taine, ori că au uitat pe Dumnezeu și au lăsat sufletul în părăsire. Nimic din toate acestea! Ei spun scurt că n-au avut timp. Și într-adevăr, s-au făcut robii trupului, hamalii îndeletnicirilor pământești. Seara și dimineața, când ar putea să facă puțină rugăciune, duhul cel rău – diavolul – îi oprește spunându-le: „Nu e timp, grăbiți-vă și mergeți la ale voastre!” La masă nu se roagă, nu-l mulțumesc lui Dumnezeu pentru binele primit, fiindcă duhul necurat le șoptește mereu: „Nu este timp!”.

În schimb, oricât de obosiți sunt și oricâte treburi ar avea, își fac timp pentru a citi romane, reviste, ziare și a sta ore întregi la pălăvrăgeală și câte alte preocupări nefolositoare, fără să mai amintim de televizor, unde se irosește mult timp. Când vine ziua duminicii și clopotele bisericilor îi cheamă la închinare, ei amână, zicând că vor merge altă dată, pentru că au de făcut cutare și cutare treabă.

Celor care sunt hotărâți totuși să vină la biserică, nu se poate să nu le iasă diavolul înainte cu o ispită, ca să-i împiedice de a ajunge la Cina Domnului. Unora le trimite neamuri de departe, tocmai atunci, ca să-i rețină de a merge la biserică. Cei căsătoriți se scuză, ca și omul din Evanghelia de astăzi, care se scuza, că s-a însurat și de aceea nu poate veni.

Așa sunt cei mai mulți, care tocmai în ziua chemării la cină se găsesc să-și facă poftetele păcătoase, împiedicându-se unul pe altul ca să nu ajungă la biserică. Alții vin de departe la oraș, cu gândul bun să ia parte la slujbă, dar diavolul, care nu doarme niciodată le iese înainte și le aduce aminte că au de cumpărat câte ceva și astfel îi aleargă din magazin în magazin, până obolesc de nu-i mai țin picioarele. Ajung frânți de oboseală la Sfânta Biserică și nu mai sunt în stare să se roage sau să asculte cu atenție sfintele învățături. Ba încă, pe unii atât i-a alergat necuratul și i-a tot dus, încât au scăpat și sfânta slujbă și ajung, la sfârșit, după ce cina s-a mâncat, ospățul s-a terminat iar ei nu s-au folosit cu nimic, pierzând prilejul de mântuire.

Așa, o mare parte din oameni aleargă ca niște hamali ai vieții acesteia trupești, în goana nebună după plăcerile trupești, ca să-și dobândească fericirea veacului acestuia trecător. Așa se trezesc mulți abia pe patul morții, înșelați de demonii iadului, care le apar atunci în față și le spun: „Ai noștri sunteți, căci nouă ne-ați slujit toată viața!”. În zadar mai cheamă atunci unii preotul, când nu mai pot vorbi și nu mai au nici timp să facă pocăință pentru păcatele săvârșite.

Dacă s-ar putea să întrebăm pe toți nenorociții ce se chinuiesc acum în focul iadului despre cauza osândirii, oare, ne-ar mai putea spune ei că n-au avut timp să vină la biserică și să se pregătească? Nu cred că ar putea să ne spună așa, ci cei mai mulți ne-ar răspunde: „Am ajuns aici fiindcă pe pământ am prețuit mai mult decât sufletul nostru ogoarele, vitele, serviciile, afacerile și petrecerile, iar pentru suflet n-am vrut să facem nimic. N-am vrut! Neglijarea sufletului nostru ne-a depărtat de Dumnezeu și ne-a făcut să ne scufundăm în păcate”.

Scufundarea în păcate este cel mai mare izvor al necredinței. Oare, de ce se împotrivesc oamenii și nu vor să guste din binefacerile mântuirii? Ce-i oprește să se apropie de Dumnezeu, să vină la casa Lui, la masa Lui duhovnicească, să-și predea întreaga viață Stăpânului Hristos? Iată ce: obișnuința rea în viața păcătoasă prin care și-au stricat inimile cu totul și trăiesc în întuneric.

Religia noastră creștinească nu-i o religie care să se învoiască cu slăbiciunile omenești și cu păcatele. E aspră și neînduplecată. La păgâni nu era așa. La grecii vechi, orice păcat se putea săvârși fără teamă, fiindcă orice patimă omenească își avea un reprezentant în cerul zeilor. Desfrâul avea zeul lui, beția avea zeul ei, tâlharii își aveau patronii lor și așa mai departe.

La noi este cu totul altfel, căci Hristos Dumnezeu nostru nu dorește înțelegere și pace cu slăbiciunile și patimile noastre, pe care le condamnă. Învățătura lui Hristos osândește mândria, zgârcenia, lăcomia, desfrânarea, pizma, mânia și toate păcatele, pentru că toate acestea spurcă sufletul și trupul. De aceea, Domnul vrea să ne curățim de ele și să nu le mai practicăm niciodată, devenind astfel curați sufletește și trupește.

Noi suntem permanent în luptă cu păcatul și nu-l putem birui fără Harul dumnezeiesc pe care-L primim de la masa cea bogată a lui Dumnezeu, din Sfintele Taine și din toate sfințeniile din biserică. Iată de ce nu vin zgârciții care se închină la avere, femeile care-și înșeală bărbații, tinerii care se tăvălesc în noroiul desfrânărilor, pentru că ei iubesc păcatul și nu vor să asculte glasul Evangheliei care ne îndeamnă la luptă împotriva patimilor. Cei mai mulți ar vrea să fie și cu Dumnezeu, dar și cu păcatele.

Câte persoane nu vin la biserică, dar când aud că e vorba să se lepede de unele păcate, renunță, fiindcă sunt așa de legate de patimi, că li se pare ceva imposibil ca să se despartă. Spre exemplu, o tânără femeie nu poate să se despartă de un prieten cu care trăiește de multă vreme, făcându-și din el un zeu, un idol. Nu se pot lăsa unii de băutură și tutun, de ghicit și de multe rele care au prins rădăcini adânci în sufletele și trupurile lor. Ei nu înțeleg că locul acela al fericirii din raiul lui Dumnezeu este prea curat și prea sfânt și, de aceea, numai cei curați și sfinți pot ajunge acolo.

Iată de ce ne cheamă Dumnezeu la masa lui cea bogată, la cină, ca să ne curățim și să ne sfințim de aici de pe pământ pentru fericirea raiului de sus. O mare parte, însă, dintre creștini înțeleg să trăiască la un loc cu toate păcatele și nădăjduiesc ca, la sfârșit, să găsească și ei un loc într-un colțuleț din grădina raiului.

Să nu ne înșelăm, că nimic spurcat și ruginit nu va intra în Împărăția cerului, așa cum spune Sfânta Carte. În raiul lui Dumnezeu este peste tot aceeași sfințenie, aceeași curățenie și lumină. Acești oameni aduc prin aceste păreri greșite o insultă lui Dumnezeu, întocmai ca un păgân care nu se învoia deloc cu credința noastră creștinească.

Așa a pățit odată un misionar creștin care căuta să convertească pe un indian și să-l aducă la religia noastră creștină. Dar, într-o zi, indianul zise misionarului:

- Dumneata îmi vorbești mereu de un Dumnezeu care vede și știe totul, dar eu nu am nevoie de un astfel de Dumnezeu, care să mă cunoască și să știe tot ce fac eu. Mai lasă-mă în pace cu Dumnezeul dumitale, că mie îmi place viața aceasta, așa cum este ea.

Vedeți?! Cam așa este și lumea creștină de astăzi. Așa au ajuns mulți să spună, dar să știți că nu a fost așa. Acum lumea este rătăcită, înrăită și pierdută, dar adevăratele oi ale casei lui Israel n-au fost așa. Lumea creștină de astăzi este scufundată în patimi și păcate și multora nu le mai convine religia aceasta, care mustră păcatul și luptă împotriva plăcerilor vinovate.

Creștinilor noștri ortodocși le convine mai mult să stea în cârciumă și în fum de țigară, decât în biserică în mirosul cel frumos al tămâiei. De aceea, mulți ar dori ca nici să nu existe Dumnezeu, care să-i tragă odată la răspundere și să-i pedepsească pentru faptele lor rele.

Ideea aceasta că nu există Dumnezeu este scornită de cei mai nelegiuți și păcătoși oameni: de criminali, hoți și desfrânați, de bețivi și mincinoși. Fără îndoială, că în inimile unor astfel de oameni Dumnezeu nu există și nu locuiește, pentru că acolo a pus stăpânire duhul cel rău, diavolul, care i-a învățat la toate relele. Cei care au voit să-L cunoască pe Dumnezeu s-au mulțumit numai să-L simtă și să-L slăvească prin credință.

Dar, unde L-au simțit creștinii pe Dumnezeu? În desfășurarea vieții pământești, în mulțumirea conștiinței lor, în trăirea fericită a păzirii poruncilor, în mijlocul naturii strălucitoare, în lumina soarelui și în cântecul păsărilor, în murmurul izvoarelor și în culorile florilor, în dulceața fructelor și în tot în ceea ce a creat Milostivul și Bunul Dumnezeu.

Cei necredincioși fac parte din tabăra celor nătângi, care n-au vrut să vină la cina Domnului. Aceștia sunt vrednici de plâns și de disprețuit. Sunt niște bieți nenorociți, rătăciți printr-o tristă pustietate, niște flori rupte de furtună de pe ramura vie a Bisericii și căzuți din dreapta credință în prăpastia deznădăjduirii și a pieirii sufletești. Așa sunt toți sectanții !

Toți cei care nu vor să înțeleagă chemarea de la Cina Domnului din Sfânta Biserică se lipsesc de cina cea cerească și nu se vor mântui. Pot ei să facă toate faptele bune, pot să nu zică vorbe rele, tot la iad se duc, fiindcă au disprețuit Cina Domnului, Biserica, cu toate tainele ei. Cei ce au fost chemați mai întâi de pe pământ, de Dumnezeu, sunt preoții și cărturarii poporului evreu, care nu s-au supus chemării Domnului și nu au vrut să vină la masa mântuirii cerești, pe care atât de bogat o pregătise Dumnezeu de la început prin sfinții prooroci.

Ceilalți care au fost chemați de pe străzi și din ulițe: săracii, betegii și ologii, sunt tot evreii poporul cel de jos pe care l-a hrănit Dumnezeu în pustie și l-a tămăduit. Poporul acela vindecat de Fiul lui Dumnezeu l-a cunoscut pe Acesta, dar era orbit de fățarnicia fariseilor și cărturarilor care-l oprea să meargă după El. Poporul acesta era ologit trupește și sufletește.

Totuși au venit și din sânul acestui popor au șezut la masă și sunt mântuiți acum, fiind în ceruri cu Domnul, căci poporul cel de jos a cunoscut că Iisus este Fiul lui Dumnezeu și L-a mărturisit înaintea împăraților păgâni și mulți au murit martiri pentru credința și dragostea lor. A mai trimis, apoi, stăpînul, încă o dată, pe robul său, spunându-i să iasă la drum și să silească pe toți să intre, așa încât casa să fie plină.

Această poruncă dumnezeiască este îndreptată către celelalte popoare păgâne care se închinau la idoli și erau împresurate de păcate. Expresia „**să-i silească să intre**” nu înseamnă ca să-i forțeze cu sabia, așa cum au făcut turcii omorînd mii de oameni și distrugându-i în multe chipuri, ca să treacă la religia lor. Domnul Hristos vrea ca noi să venim din dragoste la El, să venim din convingere; de aceea, spune robului: „silește-i”, adică convinge-i, arată-le pentru ce-i chem și cât de bine îi așteaptă la masa Mea în Împărăția Mea.

Domnul Hristos nu obligă pe nimeni, de aceea zice: „**Cine vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, sa-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie!**”. Vedeți? Cine vrea ! Creștinul adevărat trebuie să înțeleagă că Dumnezeu zice să ne lepădăm de toate patimile și păcatele, pentru că acestea sunt piedicile care ne opresc să ajungem la masa sfințeniei, aici pe pămînt, și la cina cea cerească, în raiul desfătării. Trebuie să ne lepădăm de toți idolii moderni ai veacului de pe urmă. Să nu ne mai robească nimic și să nu ne mai închinăm timpul și viața nici unui idol. Nimic să nu ne stăpânească și să fim gata în orice vreme de a ne lepăda de toate pentru slava lui Dumnezeu.

Mult sânge creștinesc s-a vărsat pentru stîrpirea idolatriei. Astăzi însă demonii au devenit mai diplomați în lupta lor, căci au născocit alt fel de idoli, așa încât omul creștin, de multe ori, nici nu bănuiește când își închină viața unui idol modern. Pe măsură ce veți cunoaște credința, veți cunoaște și astfel de idoli periculoși, iar unii poate i-ați și cunoscut.

Îmi amintesc de o veche istorioară, cum, un misionar creștin adusese la credință pe un păgân, care se închina la idoli. Acesta nu vroia, însă, cu nici un chip, nu se îndura, să spargă un idol la care se închinase toată viața și la care ținea în mod deosebit. Bietul creștin misionar îl sfătuia să spargă idolul și îi zicea:

- Iubitul meu, sparge acest dumnezeu mincinos și să nu-ți pară rău, că Dumnezeu îți va da o mare bucurie, și ai să fii fericit atât în lumea aceasta cât și în cealaltă.

Într-o zi păgânul s-a hotărât să spargă idolul. A luat toporul și l-a lovit cu putere, dar, ce să-i vadă ochii?! Idolul acela era plin cu bani de aur. Strămoșii lui ascunseseră, pe timpuri, în el o comoară și, astfel, nimicirea lui aduse un trai fericit bietului păgân, care era sărac. S-a întărit și mai mult în credință, s-a botezat și a început să facă fapte bune, devenind un bun creștin, având mulțumire sufletească și câștigând împărăția cerului.

Iată, frate creștine, ia aminte, poate și tu ai un idol la care ții mult și te închini lui de multă vreme; un idol de plăceri, de patimi rele și îți închipui că nu poți trăi fără acest idol la care te-ai închinat o viață întreagă. Poate iubești patima beției, băutura, de unde pleacă toate relele. Sparge idolul acesta, frate, sparge-l, că vei găsi Împărăția lui Dumnezeu!

Poate te stăpânește patima desfrânării, și ai o prietenă de mulți ani și de care nu te desparți și nici nu te cununi cu ea. Spargeți idolii aceștia, frați creștini, până nu e prea târziu. Poate vă înșeală patima luxului, a fumatului, a jocului de cărți și hulelor. Spargeți acești idoli și și ascultați chemarea Domnului, pe care o face prin slujitorii Săi și hotărâți-vă a veni la masa cea bogată a credinței, a lui Dumnezeu, căci încă ne mai cheamă.

Rugați pe Dumnezeu să vă dea putere ca să învingeți păcatul care stăpânește sufletul și trupul. Atunci ai să găsești, frate creștine, o comoară de bucurii, chiar și în lumea aceasta vremelnică și vei plânge de bucurie pentru că ai găsit Împărăția cerului. Vei fi un ales și un plăcut al Domnului Dumnezeu, care te va primi cu bucurie la ospățul cel minunat, în Împărăția Lui cea cerească. Acolo este ținta noastră a creștinilor și acolo trebuie să meargă sufletele noastre.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Fiule și Cuvântul lui Dumnezeu Celui viu! Luminează Tu mintea noastră, ca să înțelegem că numai Tu ești Cel ce ne-ai pregătit atâtea bunătăți pentru sufletele și trupurile noastre. Fă-ne să fim gata oricând a asculta chemările Tale și să venim cu dragoste la Cina Ta cea bogată ca să fim și noi printre aleșii Tăi și să cinăm cu Tine în Împărăția cerească în veci. Amin.